

En termin lagade jag mat åt skolbarnen, ett mål om dagen. Skolrådet sände mjöl och bröd med mig till byn. Den terminen hade jag en arbetsdag på 7-8 timmar i skolan, och sedan skulle jag skaffa ihop mjölk till mitt stora hushåll, ibland från en annan by. Jag drog mjölkbyttorna på en kälke. Barnantalet var bara 12, så det gick bra.

En termin i dessa ”bortkomna” trakter hade jag en skolpojke på 18 år, en stor karl förresten. Han knackade sirligt sin snusdosa och tog sig en pris under lektionen. Men så läste han också katekesen, så orden knappt kunde uppfattas. ”Detta är kääleken till Gud, att vi håolla hans bud, och hans bud äro icke tuongae” lät det. Han blev konfirmerad det året.

En gång kom en gumma till skolan under en lektion och sade sträng ifrån, att hennes gosse inte fick läsa någon annan biblisk historia än Roos, ty det var den gamla översättningen. Den renlärige fick läsa sin Roos.

En annan gång fick jag besök av en gubbe, som satte sig att läsa ur bibeln för mig och sedan underkastade mig ett långt och ingående förhör i bibelkunskap. Jag klarade mig skapligt men stakade mig slutligen på frågan: Hur många hustrur hade Abraham? Jag glömde alldeles bort Ketura, för jag satt och tänkte: manne du är änkring?

Vid ett förhör i biblisk historia var det en gosse, som inte kunde besvara en enda fråga, varför jag anmärkte: Känns det inte tråkigt att sitta och höra, hur de andra barnen klarar sig, medan du ingenting kan? Med obeskrivlig överlägsenhet kom svaret: Ja, si ä dännä dä tyck jeg ä bärä ravle (svammel).

År 1906 kom Lova Lindblad till den fasta små småskolan i Nästansjö där hon kom att oavbrutet tjänstgöra till sin pensionering år 1940. År 1908 ingick hon äktenskap med folkskolläraren Lars Lindblad. Liksom sin man var Lova mycket omtyckt och avhållen av nästansjöborna. Hon var mycket duktig och hjälpte alla vid sjukdom och olycksfall. Efter sin pensionering bosatte sig Lova Lindblad på Vilhelmina kyrkoplats, där hon avled år 1953.